

GAZETA POLSKA CHICAGO

PISMO LUDOWE DLA POLONII W AMERYCE.

No. 41.

Chicago, Illinois, Czwartek, dnia 9-go Października, 1902 roku.

Rok 30.

PREMIE

czyli podarunki dla
naprzód płatnych
abonentów "Gazety
Polskiej."

Ponieważ wielu abonentów zapisuje gazetę na kwartał lub pół roku, co utrudnia bardzo prowadzenie ksiąg i naraża nas na znaczne koszty, postanowiliśmy dać każdemu abonentowi, który opłacił za góry "Gazetę Polską" na cały rok, premię czyli podarunek wartości jednego dolara w książkach znajdujących się w naszej księgarni, tak Powieściowycy i Historycznych jako też do Nabożeństwa, za dopłatą 10c. na przesyłkę tejsze premii. Jeżeli książka, wybrana na premię, kosztuje więcej jak dolara, to abonent dopłaca tyle, ile książka ponad dolara kosztuje i przysyła tę sumę razem z abonamentem. Na przykład: Kto sobie wybierze z premii Słownik Polsko-Angielski i Angielsko-Polski Alexandra Chodźki, który kosztuje \$4.00, to odcinając sobie \$1.00 jako premię, a \$3.00 przysyła razem z prenumeratą i dołącza 10c na przesyłkę premii. Prawo do powyższej premii mają tak samo nowi jak i starzy abonenci "Gazety Polskiej."

Kto z abonentów przysłał prenumeratę za "Gazetę Polską" do 1go Stycznia, 1904 r., ten odbierze oprócz wymienionej powyżej premii, wartości \$1.00, Kalendarz Maryański na rok Pański 1903, za dołączeniem 5c na przesyłkę. (Przesyłka razem wyniesie 15c.)

Powyższa oferta trwać będzie tak długo, dopóki kalendarze będą w zapasie. "Gazeta Polska" na cały rok kosztuje dwa dolary, na pół roku \$1.25, na kwartał 75c.

"Gazeta Polska" do Europy kosztuje \$3.00 na rok \$1.50 na pół roku.

Katalogi książek i obrazów wysyłamy każdemu na żądanie bezpłatnie.

Władysław Dyniewicz.

NASZ PODRÓŻUJĄCY AGENT I KOLEKTOR

Naszem podróżującym agentem obecnie jest pan Wawrzyniec Radomski. Posiada on nasze zupełne zaufanie i ma prawo kolektować za "Gazetę Polską" i Książki, na co wydaje kwity.

Pan W. Radomski kolektuje obecnie za "Gazetę Polską" w N. Dakocie, S. Dakocie i t. d.

Abonenci, którzy mają opłacić prenumeratę za "Gazetę Polską", idąc do pracy, niechaj pozostawiają w domu pieniądze i upoważniają swoje żony do zapłacenia abonamentu, a odbiorą zaraz od niego swoje premie, jakie sobie obrały, ponieważ wieczorem po 6ej wnet zapadnie zmrok to mało tylko obejść można, a dzień cały się zmaruży.

Władysław Dyniewicz.

Pan B. Dymowski kolektuje w całym stanie Wisconsin.

Władysław Dyniewicz.

Wiadomości Zagraniczne.

Oficer z 1831 roku.

NIZZA, Włochy, 2 października. — W tych dniach zmarł tu Teofil Osiecki, b. oficer wojsk polskich z 1831 r., w 92 roku życia.

Zmarły brał udział we wszystkich wypadkach europejskich od 1831 r., o których mniemał, że się łączy z niemi sprawa polska. Część swych przygód opisał w dziełku za tytułowanym: "Od Warszawy do Marokko", zaopatrzone przedmową J. I. Kraszewskiego, który je poprawiał. Zmarł w niedostatku na ręku służącej Włoszki, pielęgnowanej bezinteresownie i starannie przez dr. Tymowskiego. Cześć jego pamięci!

Strasna zaraza.

MANILA, 2 października. — Jak straszną jest zaraza cholery grasująca na wyspach Filipińskich, tego najlepszym dowodem jest fakt, że w jednej tylko prowincji na wyspie Panay zachorowało w zeszłym tygodniu 5,124 osób, z których 2,740 umarło tego samego dnia.

Paniczny strach ogarnął ludność. Trupy leżą na ulicach, ludzie dotknięci zarazą nadaremnie błagają o pomoc, kto zdrowi i ma co jeść na dzień jeden ucieka w góry, porzucając rodzinę i majątek. Pomoc rządowa jest zupełnie niewystarczająca, jeżeli się zważy, że do sześciu tysięcy ludzi umiera dziennie.

Bitwa na Filipinach.

MANILA, 2 października. — Wczoraj stoczona została krwawa potyczka pomiędzy kłębkiem Moros a wojskiem amerykańskim dowodzonym przez jen. Sumner. W końcu odparto krajowców, którzy stracili 20 zabitych i kilku rannych.

Sumner wysłał list do sultana zbuntowanych plemion, który zgromadził swe siły pod Maciu i obóz ufortyfikował. Zdaje się, że wnet stoczona zostanie decydująca walka.

25,000 baranów.

LONDYN, 2 października. — Przed kilku dniami wielki okręt przewoźowy, Niwari, płynący z Nowej Zelandy do Londynu, natknął się u wejścia do kanału La Manche na skalę podwodną.

Na okręcie znajdowało się 25,000 baranów, których wlezione na rzeź do Londynu w specjalnym pomieszczeniu na dnie statku. Gdy woda wdzierała się tam poczęła przez utworzoną wskutek katastrofy szczelinę, wszystkie barany popłynęły, szczelnie jednak zdołano wreszcie zatkać, wodę wypompowano i statek szczęśliwie dopłynął do Londynu. Tu okazało się, że barany nieżywe nie są na nic przydatne. Wobec tego okręt wypłynął znowu na morze Północne, gdzie martwe ciała zaczęto wrzucać do wody. Operacja ta trwała całe trzy dni i trzy noce.

Hakata.

POZNAN, 2 października. — W Gdańsku odbył się waleczny zjazd hakaty, na którym uchwalono następujące postulaty:

1) Wykład religii powinien się odbywać we wszystkich dzielnicach polskich tylko w języku niemieckim; 2) fakultatywna nauka języka polskiego ma być zniesioną we wszystkich wyższych zakładach naukowych; 3) znosić się rozporządzenie, że z funduszy, oddanych do dyspozycji naczelnyemu prezesowi, otrzyskiwać mają stypendya Niemcy, chcący się uczyć po polsku; 4) na wszystkich zebraniach publicznych wolno przemawiać i obradować tylko w języku niemieckim; 5) prasa polska jest wrogą dla rządu i dlatego albo ją trzeba znieść zupełnie, albo piśma polskie drukowane być muszą po polsku i po niemiecku; 6) w stosunkach pocztowych posługiwać się trzeba tylko językiem niemieckim.

Dalej oświadczone się także przeciwko założeniu w Poznaniu uniwersytetu, jako rozsądnemu polskiej propagandy.

Na wystosowany przez zjazd ten do hr. Buelowa telegram, nadeszła odwrotna odpowiedź tej treści:

"Jestem przekonany, że podobnie dla cesarskiej w Poznaniu będą dla Niemców na kresach wschodnich podbuda, aby usuwając wszelkie dzielące ich momenty, jednomyślnie się skupiali pod chorągwią narodową. Natenczas nie będzie brakowało podpory dla trwałej i świadomej celu polityki na kresach wschodnich, a tej podpory potrzeba dla obrony niemieckiej sprawy na wschodzie."

Odpowiedź ta nie zapowiada chyba nowego kursu.

Kolumbia i Nikaragua.

COLON, Columbia, 2go października. — Rozdzielenie istniejące między rządami Kolumbii i Nikaragui wzmagają się z każdą chwilą i jeżeli w najbliższym czasie się nie zmieni, to wybuch wojny między temi dwoma państwami jest bardzo prawdopodobny.

Konsul Kolumbii zaprotestował u prezydenta republiki Nikaragui przeciw udzielaniu pomocy i posiłków powstańcom Kolumbii. Oświadczył on wyraźnie, iż tego rodzaju postępowanie zmierzające do uniemożliwienia zawarcia umowy ze Stanami Zjednoczonymi o budowę kanału panamskiego nie będzie dłużej cierpianem.

Drugim tajnym przyjacielem powstańców w Kolumbii jest rzecznik Costa Rica i gdyby nie ten drugi spionkarski nieprzyjaciel, to Kolumbia już by była wypowiedziała wojnę Nikaragui.

WASHINGTON, 2go października. — Rząd śledzi z najwyższą uwagą przebieg wypadków w środkowej Ameryce. Mimo protestów wojsko amerykańskie obsadziło raz kolejno w Kolumbii czuwa nad niemi i gotowe jest w każdej chwili dać pomoc obokrajowcom.

Sily powstańców dowodzonych przez generała Herrera rosną ciągle, gdyż zbliżył się armii rządowej zasłajający szeregi powstańców.

Strasna katastrofa.

LONDYN, 2 października. — Wczoraj w kopalni Ponthewyld w Firpentwys w księstwie Wali przy włodowaniu

górników urwał się elewator z takim skutkiem, że 9 górników spadło na dół 600 stóp i na miejscu zostało zabitych.

Z Wenezueli i Kolumbii.

CARACAS, Wenezuela, 2go października. — Prezydent Castro opuścił 19 września Wenezuelę i udał się na czele 6,000 wojska z 17 armatami do Tocuyte, ażeby stoczyć bitwę z generałem Mendoza.

Został tam tylko 1,500 ochotników, nad którymi odniósł zwycięstwo, gdy tymczasem Mendoza znajduje się w San Sebastian i zamierza połączyć się z generałem Matos. Nikt w Wenezueli o tem nie wątpi, że generał Matos pobije wkrótce wojsko rządowe i zaprowadzi nowy rząd.

WASHINGTON, 2go października. — Komendant krążownika Cincinnati donosił z Colon, że gubernator Panama zgodził się na konwojowanie pocłagów, utrzymujących komunikację pomiędzy Panamą a Colon, przez amerykańskich marynarzy. Zgodził się na to przyjąć honorową eskortę, złożoną z jednej kompanii wojska amerykańskiego.

Komendant zapowiedział, że żadnej partii nie wolno przedsiębrać kroków wojennych w pobliżu doków portu panamskiego, na odległość strzału armatniego.

WASHINGTON, 3go października. — Mimo taktycznych manewrów prezydenta Castro, połączyły się dwa wielkie korpusy wojsk powstańczych prowadzone przez generałów Matos i Mendoza. Razem obecnie liczy ta armia 6,500 ludzi.

Prezydent Castro, cofa się na całej linii, co wpływa bardzo demoralizująco na wojsko. Wielu jego żołnierzy przechodzi na stronę powstańców. W ostatnich czasach musiano rekrutować żołnierzy dla rządu z pomiędzy włóczęgów nocnych.

Anglii i Irlandczy.

DUBLIN, Irlandya, 3go października. — Nowe ministerium angielskie Balfoura dopuszcza się w Irlandyi gwałtów, które przypominają rząd Niemców w Poznaniu. Z pomiędzy 80 posłów irlandzkich zamknięto do wczoraj czternastu i zasądzono na ciężkie roboty przez sześć miesięcy.

Jedną ich zbrodnią jest, że namawiali i agitowali za przystępowaniem do narodowej ligi irlandzkiej, której celem jest walka o posiadanie ziemi ojczystej. Redmond, McHugh i O'Brien, znani w świecie całym przewodnicy irlandczyków, posłowie i redaktorzy najbardziej wpływowych pism śledzą również w więzieniu.

Rozesła się pogłoska, iż rząd zamierza ogłosić, że li ga Irlandzka jest niedozwolnionym stowarzyszeniem. Wobec tego jest prawdopodobnem, że tysiące członków tej ligi zostanie uwiecznionych.

Można nie koniecznie rozplątać się z miłości dla "aj-ryszów", ale nie należy za pominać, że ci, co w Irlandyi walczą z rządem angielskim, bronią tylko Interesów narodu i ojczyzny.

Zima w Europie.

LONDYN, 3go października. W całej Europie zima zapowiada się bardzo wczesnie. W Niemczech i we Włoszech spadł śnieg obficie, w Anglii powietrze jest zimne i burzliwe. Góry w Galicji pokryte są śniegiem.

W okolicy Neapolu szaleją burze elektryczne. Kilkanaście osób zginęło od piorunów. Stację Semafore na Capri pochłonęły fale morskie. W Danii i Szwecji spadły śniegi.

Z polityki Kuby.

HAWANA, 3go października. — Prezydent Palma już nie dba tyle co dawniej o traktat handlowy oparty na wzajemności ze Stanami Zjednoczonymi.

Palma przyrzekł dyplomatom zagranicznym, że tylko wtedy traktat taki z Waszyngtonem podpisze, jeśli za wierać będzie klauzulę, że te same przywileje, które miał będą Stany Zjednoczone rozciągnąć może na Kanadę, Wielką Brytanię i jej kolonie, Meksyk, Niemcy, Francję, Hiszpanię i amerykańskie republiki.

Dawalej sądzono, że bez pomocy Stanów Zjednoczonych Kuba poprosiła grozi ruiną. Kongres kubański odrzucił wniosek o wyasygnowanie pewnej sumy celem urzędowej reprezentacji Kuby na wystawie wszechświatowej w St. Louis.

Kubańscy konsulowie jenerałni będą wysłani do Kanady, Australii i południowej Afryki.

Manifest do narodów.

SOFIA, Bułgarya, 4go października. — Organ komitetu macedońskiego opublikował manifest oberszta Jankowa, przewodcy rewolucjonistów w Macedonii.

Manifest podaje do wiadomości ogólnej, że rewolucja jest w toku wobec czego wyzwa się wszystkich Macedończyków do broni w obronie kraju.

Jankow zwraca uwagę na to, że wszystkie narody bałkańskie wywalczyły sobie wolność ogółem i mieczem, lecz zarazem wyzwa swolch zwolenników, aby spokojnych Mahometan nie krzywdzili.

Na otwartem posiedzeniu zwołanem przez komitet macedoński postanowiono wysłać notę do mocarstw, w której będzie mowa o poważnem położeniu w Macedonii a za razem prośba, aby wykonały uchwały traktatu berlińskiego. Komitet macedoński prosi mocarstwa, aby kwestję macedońską przedłożono sądowni rozjemczemu do rozstrzygnięcia.

Pogrzeb Zoli.

PARYŻ, 6go października. — Pochód pogrzebowy towarzyszący zwłokom zmarłego piosarza francuskiego Zoli, na miejsce wiecznego spoczynku, odbył się w porządku, chociaż brało w nim udział 60 tysięcy osób.

Od śmierci Wiktora Hugo nie pamiętają tu tak wielkiego pochodu pogrzebowego. Uczestniczący w żałobnym pochodzie mieli czerwone kwiatki w butonierkach Delegaci z różnych dzielnic Paryża niesli wieniec z czerwo-

nych kwiatów z rozmaltemi napisami.

Były kapitan Dreyfus szedł w żałobnym pochodzie, lecz tłumy go wcale nie zauważyły. Za nim szła pani Dreyfus w towarzystwie ojca swego. Dreyfus przeszedł całą noc ostatnią w domu Zoli przy zwłokach zmarłego obrońcy swego.

Zola był członkiem legii honorowej, więc zwłokom jego oddano cześć wojskową. Kłedy pochód żałobny przechodził ulicami, dążąc ku cmentarzowi, tłumy stojące po bokach, obnażyły głowy.

Na cmentarzu wygłoszono kilka mów. Pierwszą wypowiedział przedstawiciel rządu, minister Chaumle. Z ramienia stowarzyszenia autorów przemawiał M. Herman. Wreszcie ostatnią mowę wygłosił Anatole France, zwolennik zmarłego.

Rosja gwałci traktat.

KONSTANTYNOPOL, 6go października. — Wielki książe Mikołaj przybył do Konstantynopola w płaszczu na pancerz rosyjskim, który w ostatniej chwili forty tureckie przepuściły.

Statek wojenny zarzucił kotwicę w promieniu palacu sultanskiego. Ludność muzułmańska oburzona jest na ten krok rządu rosyjskiego, który uważa za gwałcenie traktatu berlińskiego, mocą którego Bosfor ma być zamknięty dla zagranicznych statków wojennych.

Wielki książe miał audyencję u sultana w sprawie sytuacji w Macedonii. Rosja żąda, aby utrzymano tam ład i porządek. Poczem sultan udzielił jeszcze jednej, pożegnawczej audyencji wielkiemu księciu rosyjskiemu, którego przyjmowano z wielkim względami. Następnie wielki książe odpłynął do Lwadi.

Trzęsienie ziemi.

MANILA, 6go października. — Na wyspie Guam powta-

rzają się ciągle trzęsienia ziemi, poczynając od 22 września. W ciągu ostatnich 24 godzin dało się odczuć 180 wstrząśnień. Wiele budynków rozsypało się w gruzy. Ludność z obawy mieszka pod gołym niebem. Oprócz tego fale morskie zniszczyły wielkie obszary zasiewów wzdłuż wybrzeży wyspy. Ile osób zginęło jeszcze dokładnie nie wiadomo. Straty są olbrzymie.

Cheo "zaprowadzić porządek."

PETERSBURG, 6go października. — Pisma rosyjskie wyrażają się bardzo przychylnie o postanowieniu komitetu macedońskiego w Londynie, który wysłał notę do mocarstw z prośbą o interwencję w sprawie macedońskiej. Pisma te wykazują, że położenie w Macedonii równa się położeniu w Bułgarii przed 25 laty, że ludność chrześcijańska jest okrutnie uciskana przez Turków, że ci ostatni z dołem każdym bezwzględnie i surowie maltretują chrześcijan, ich mężów, niewiasty i dzieci, dlatego, że nie umiemy się za nimi żadne chrześcijańskie państwa.

Tenor artykułów rosyjskich daje do zrozumienia, że pisane są na mocy wskazówek z kół młarodajnych otrzymanych. Wszystko zdaje się zapowiadać, że nastąpi wkrótce interwencja rosyjska w kwestyi macedońskiej.

Przysłowia japońskie.

Łatwiej planować niż blednego postawić na nogi.

Biedak, choćby nawet na plecach upadł, nos rozbił. Gdy biedak je kurę, to albo on, albo ona — chorzy.

Trzy rzeczy rosną bez deszczu: procenty, komorne i dziełeczka.

W szkółce wiekajek.

— Powiedz mi, jaki jest najlepszy czas do zrywania owoców?

— Kiedy ples jest uwłazany.

10,000 (dziesięć tysięcy) 10,000

KALENDARZ MARYAŃSKICH

NA ROK 1903.

(Karola Miarki z Mikołowa).
TREŚĆ KALENDARZA:

- 1) Notatki kalendarzowe
- 2) Opisy cudownych obrazów, Matki Boskiej i Pana Jezusa w naszej ojczyźnie — Polsce.
- 3) Bóg z nami (słowo wstępne).
- 4) Opisy do Njki, Mjki i Wjki (wiersz)
- 5) Ojciec św. Leon XIII (portret).
- 6) Testament Ojca św. Leona XIII.
- 7) Wiersz Ojca św. Leona XIII.
- 8) Odm błogosławieństw (wiersz).
- 9) Pax vobiscum (powiedź z pierwotnych czasów chrześcijaństwa).
- 10) Precz ze złytkiem (artykuł).
- 11) Przygody wojenne (ilustracja).
- 12) Ważne odkrycie (z rycin).
- 13) Różaniec (wiersz).
- 14) Napady Tatarów (powieść historyczna z rycinami).
- 15) O palmie (legenda).
- 16) Noc Bożego Narodzenia (leg.).
- 17) Maryja podległa (prawdziwych (zdrzenie prawdziwe).
- 18) Próżnia o natchnieniu (wiersz).
- 19) Skuteczna modlitwa (rozmyślanie dla dusz pobożnych).
- 20) Gawędy o starych dziełach (początki historii Polski z rycinami).
- 21) Różyczka (płeksu powiatka).
- 22) Pospiesz do krzyża (wiersz).
- 23) Prawdziwy przyjaciel (powieść oparta na ile stosunków robotniczych z rycinami).
- 24) Pijństwo, suchoty, zbrodnia (artykuł).
- 25) Djabek w koszu (humoreska z ilustracjami).
- 26) Chłopski dowcip (humoreska).
- 27) Rady dotyczące zdrowia.
- 28) Maryja Konoplika (w 25 rocznicę pracy literackiej przez H. Sienkiewicza z rycin).
- 29) Obcinanie drzew owocowych wysoko i późnokoplenych.
- 30) Rozrywki w wolnych chwilach (z rycinami).
- 31) Zary i dowcipy.
- 32) Kiedy bleda to do żyda (wiec ilustrowany).
- 33) Dodatki: kalendarz ścenny duży i mały; Jedyny prawdziwy wizerunek Jezusa Chrystusa według fotografii św. calunu w Turynie; Królowa niebios (obraz kolorowy); Herb Polski poróżbirowej wykończony ślicznie kolorami; Chrystus zwycięzca (obraz alegoryczny Polski poróżbirowej).

Jak z powyższego widzimy, kalendarz Maryański na rok 1903 pod względem treści nie ma sobie równego; sądzimy zatem, iż dozna poparcia wśród rodaków naszych w Ameryce.

Cena egzemplarza 20 centów.

Biorąc w większej ilości udziela się rabat.

W. DYNIEWICZ, 532 Noble st., CHICAGO, ILL.

Kto zapłaci prenumeratę za "Gazetę Polską" za rok z góry, otrzyma w premii książkę za \$1.00 i kalendarz Maryański. Na przesyłkę kalendarza trzeba dołączyć 5c. a na przesyłkę książek 10c — razem 15c

PISMA Adama Mickiewicza.

Dostawny przedruk z wydania lipskiego.

TOM I.

(Ciąg dalszy).

Szumia wicher, cieką głębie,
A gwiazdy błękit rozsułaj:

W krajach ludzkości jeszcze noc głucha—
Żywieli chęć jeszcze są w wojnie.
Oto młodość ogniem zionie:
Wydzie z zamętu świat ducha!
Młodość go poczęła na swoim łonie,
A przyjaźń w wieczne skójarzy spójnie!

Przyskają nurek lody,
I przyskają światło dnie—
Witaj, jutrenko swobody,
Zbawienia za tołą słotę!

PIEŚŃ FLAKROTÓW. *)

Hej! użyjmy żywota!
Wszak żyjemy tylko raz:
Niechaj ta czarna złota
Nie próżno wabi nas.

Hejże do niej wesole!
Niechaj obiega w okolo;
Chwytaj! do dna chyl
Złastantę słodkich chwili.

Po co tu ołow mowy?
Polski pijemy młód:
Lepiej śpiew narodowy,
I lepiej bratni ród.

W ksiąg greckich, rzymskich steki
Władze, nie żelazny gnił:
Był bawil się jak Greki,
A jak Rzymianin bł.

O! tam sędzą prawuley,
I dla nich pular staw:
Dziś! trzeba prawuley,
A jutro trzeba praw.

Kto metal kwał, pall,
Skwas metal i czas:
My ze złoty metal
Bachcia ciałymy kwas.

Wymowa wzięcie nie zdola
Dziś na wolność szczyt:
Gdzie przyjaźń, miłość wola,
Tam bracia cyt, tam cyt!

Ten się wśród mędrów ilczy,
Zna chemię, mu gnił,
Kto pierwiastek słodczy
Z lubyh wyciągnął uł.

Mierzący światła drogi,
Gwiazdy i nieba strop,
Archimed był ubogi,
Nie miał gdzie oprzeć stóp.

Dziś, gdy chce ruszać światy
Jego Newtona Moś,
Niechaj polczy braty
I niechaj powie dość.

Cyrkła wagi i miary
Do martwych ułch brył:
Mierz alch na zamiary,
Nie zamiar podług sił!

Ho gdzie się serca pali,
Cyrkiem unosił duch,
Dobro poważeczne skali,
Jednostkę wyciągnął uł.

Hej! użyjmy żywota!
Wszak żyjemy tylko raz:
Tu stół czarna złota,
A wnet przemienie czas.

Krew atgnie, wlos się bieli,
W wierzchołku wypadnie to:
To oko zamknięte Fell,
To Filarecka dłoń.

TOASTY. *)

Coby było wódn zakreśu,
Na który ludzie ranceni,
Bez światła, ciepła magnesu
I elektrycznych promieni?

Co było? Zgadną łatwo!
Ciemno, zimno, chaos czyste,
Witaj więc słoneczna działwo,
W i w a światło promiełiste!

Leż oć po światła iskierce,
Gdy wszystko do kola skrzepło:
Zimny świat i zimne serce:
Ciepła chęć. W i w a t ciepło!

Pelny światła i zapału
Często siliły wiatr rozlecie:
By ciato ziliżył ku ciatu—
Jest magnes. W i w a t magnesie!

Tak gdy zrośnięm w okrag wielki
Przez magnetyczną styczność,
Wówczas z lejdzkiej butelki
Palniem: W i w a t elektryczność!

CZYŃ.

(Nasze Beranger's. Jeune enfant.)

Hej, dalej w plaś!
Pokreć wias!
Tak nasi mawiali przodkowie,
Poczuć wiaś bij.

A tego pij.
Hej, pijmy za ich zdrowie!
Gdy młody Polak czynem się zbliżał,
Dopóki krzyża nie dopnie.

Paś się na świecie, jak w ruskiej łaźni
Na coraz wyższe i wyższe stopnie.
Leż darmo czady pije,
Próżno dźwięczy pieczenie!

Jezeli zbukał sumienie,
Daliłóg, że skreśli życie.
Tyś zadachłszy synu,
Nie dbaj o czyn!

Tak nasi mówili przodkowie,
Jezeli grzech,
Chod bleda placz.
Hej, pijmy za ich zdrowie!

Tamten astronom od nocy do rana
Do gwiazd wyprawia połowy;
I sadzi krzyże na brzuch, na pierś, na kolana,
Świeci się jak wóś Dawidowy.

Lecz wkrótce śmierć się zbliża,
A z nią piekła męka:
Tego jednego krzyża
Belzebub się nie lęka.

Hej, dalej w plaś!
Pokreć wias!
Równie w krajach ludzkości noc głucha—
Żywieli chęć jeszcze są w wojnie:

Ale młodość ogniem zionie,
Wydzie z zamętu świat ducha!
Młodość go poczęła w swoim łonie,
A przyjaźń w wieczne otwierał spójnie.

Wnet przyskają nurek lody,
Witaj, jutrenko swobody,
Zbawienia za tołą słotę!

Tak nasi mówili przodkowie,
Tyś szlachetny syn,
Nie dbaj o czyn.
Hej, pijmy za ich zdrowie!

Petersburg, 1829.

DO MATKI POLKI.

(Wiersz pisany w roku 1830.)

O matko Polko! gdy u syna twego
W zreniach błyszczy genusz świetność;
Jestli mu patrzy z czoła złechnego
Dawnych Poaków duma i szlachetność—

Jestli, rzuciwszy równieknów grono,
Do starec bież, co mu dumny pleje;
Jezeli słucha z głową pochyloną,
Kiedy mu przodków powiadają dzieje:

O matko Po ko! że się twój syn bawi—
Kieknij przed Matki Bolesnej obrazem,
I na młecz patrzaj, co jej serce krwawi:
Takim wróg pierś! two przeżyje razem!

Bo choć w pokoju zakwitła świąt ciał,
Choć się sprzymierza żudy, ludz, zdania:
Syn twój wzywany do boju bez chwały
I do męczeństwa bez zmarłych powstania.

Kuż ze mu weźmie w jasnie samotną
Ład na dumanie, zaległ rohoze,
Oddycha parą zgnila i wilgotną,
I z jadownym gadem dzieli łożo!

Tam się nauczy pod ziemię kryć z gniewem,
I być jak otębiał w myśli niedośledzi;
Mowa truć cicha, jak zgnyłym wiewiem,
Postać młoc skromna, jako wąż wystygły—

Nasz Odkupiciel, dzieckiem w Nazarecie:
Plastował krzyż, na którym świat zbawił:
O matko Polko, jacy twoje dzieje
Przyszłości jego zabawkami bawił.

Weźmie mu ręce okrecał lauchem,
Do tęczowego kół zaprzęgał wozu:
By przed katowskim nie zbliżał obuchem,
Ani się spionął na widok powrozu.

Bo on nie pójdzie, jak dawni rycerze,
Ukwili zwycięski krzyż w Jeruzolimie,
Albo jak światła nowego żołnierze
Na wolność orać, krwią polewać ziemię—

Wyzwanie przyszło mu szpieg nieznajomy,
Walkę z nim stoczył szkrzyż-przyjęłszy;
A placem boju będzie dół kryjomy,
A wyrok o nim wydać wróg pojęty.

Zwycięzcomu za pomnik grobowy
Zostaną suche drewna szubienicy;
Za całą sławę krótki plac kobiecy
I długie noce rodaków rozmowy. —

NOCLEG. *)

Nasz naczelnik nad Trokiem Jeziorem
Po kowalackiej potyczce ucuje,
Strzelec leży na kępie taborem:
Jeden rany swe mechem opatrufje.

Drugi strzelbę przeoczył, nabija,
Kaptur z brzozy na zamek nasuwa:
Ten wpoł-annu pod głowę płaszcz zwija —
I usnęł. Strzał stoł, wódz czuwa.

On pod drzewem coś duma w pomroce—
Drzewo suche—lecz młodość owoc:
Najbliższych ten owoc odstrasza:
Wisi na nim dwie gruszek Judasza.

W górę szpiegi! Cesarzkie to służby!
Jeden Prusak, z nogami długimi
W białych pończochach: a drugi,
Żyd, pejsami zaustała po ziemi.

Nie śpi wódz. Na kolanach broń trzyma,
Wzrok szuka pagórka znanego:
Ten za wodą na wzgórkach dom jego,
Dom w ciemności on żegna oczyma.

Wtem błysnęło nad wzgórkami—Czy piorun?
Piorun u nas nie bje w te pory:
"O Największa! o Maryo z Boru!
Ratuj lech—ratuj dzieci—dom groźny!"

Gdzie jest patrol? Na konia! Do dworu!
Wtem słuchają—Łom trzeszczy, gwar ludzi,
I "kto idzie!" głos oznajmiał się z boru.
Patrol wraca i obóz się budzi.

"Wodzu! wielka dla ciebie żaloba;
Wraca patrol z wiesielni Hiljona.
Jeden mówi: zrznił twą żonę,
Drugi mówi: twe dzieci spalone.

Leż pojmali dowódcę Moskall."
"Kto on?" —"Francuz, nie starcy, przytożny;
I w muskiewskiej on służbie wale piał,
Za pieniądze lud glecze niezbrojny!"

Wódz, jak gdyby rażony od gromu,
Na dom patrzył i młeczł i słuchał.
Z okien wszystkich żar sypał się z domu,
Z oczu wodza straszniejszy żar buchał.

I w obęże zbudzoną, zdumiałą,
Było głuche milczenie i zgroza.
Milczał wódz, jak o broń przed wystrzałem;
Na dom patrzył i krzyknął "powrota!"

Przykoczyli dwa kuty rozkoły,
Strzyceki mieli gotowy ze sznurą,
Zakasali rekawy za polę,
I oddarli mu koinierz z mundurą.

Wtem ktoś leł—"Kto idzie?" "Lud z Bogiem!
Nasze hasło: poznajcie wiarus!"
Zrzucił płaszcz—ach! to mundur Krakusa:
Białe surduty z czerwonym wiołem!

"Zbił Skrzynecki, zbił na łeb, na szyję,
Zbił pod Wawrem Rozana, Gęsmara,
Nabral jeńców i dzał co nie miara —
Idzie w Litwę—Skrzynecki niech żyje!

Krzyżował żołnierze i śmiał się i i lochat —
Ach! kto młój ojczyznę nie kochał,
Biedny! łzami nie płakał takimi —
A naczelnik? On leży na ziemi.

Leżał krzyżem i długo się modlił.
Wstał i rzekł do Francuza: "Idź wolny!
Procz od nóg mych —byś nóg mych nie podlił,
Jama dźsił karać nikogo nie zdolny!"

20 marca 1832.

REDUTA ORDONA. *)

(Opowiadanie adjutanta.)

Nam strzelac nie kazano. Wiatpłiem na działo
I opojrzalem na pole. Dwieście armat grzmiało;
Artylerji ruskiej ciałna się szeregłi,
Prosto, długo, daleko, i ko morza brzegłi.

I widziałem lech wodza. Przeglęł, młeczem skinał,
I jak ptak jedno skrzydło swoje awego zwinął.
Wylewa się z pod skrzydła ściana pocihota
Długa, czarna kolumna jako lawa biota.

Nasypała iskrami bagnietów. Jak sepy
Czarne chorągwie na śmierć prowadzą zastępy.
A chorągwie... P. W.

*) Ogłoszone po raz pierwszy przez Mickiewicza na końcu
dział Garczybakię, z dedykacją do generała Umińskiego i z na-
stępującym dopiskiem:
"Wiersz ten, pisany pod wpływem opowiadań Garczybakię-
go, umieszczam między dziełami przysięgłymi, jako wyjątek na-
wiasności. Powiedziałem co ostatecznie wodzowi polskiemu, który
o sprawie naszej nie rozpaczal i do końca chciał walczyć." A. M.

Przełw ulm sterczy biała, wąska, zaostrzona,
Jak głaz bodzący morze, reduta Ordona.
Szedł tylko młoda armat. Węzł dymią i świecą;
I nie tyle przedkładał sznur zwinie uła młec,

Nie tyle przejdzie uczu przez duszę w rozpacz,
Ile z tych dział leciał bomb, kul i kartaczy.
Patrz tam grnat w sam środek kolumny się nurza,
Jak w fale bryła lawy, pulk dymem zachmurza;

Pęką śród dymu grnat, szyk pod niebo leci
I ogromna tynsa śród kolumny świeci.
Tam, kula pędzą, zdala grozi, szum, wyje,
Ryzy jak byk przed bitwą, miota się, grunt ryje;

Już dopadła; jak bóg śród kolumny świeci.
Pali pierś, rwie zębem, oddechem zabija.
Najstraszniejszej nie widział, lecz słychał pod dźwięki,
Po waleniu się trupów, po ranionych jęku;

Gdy kolumnę od końca do końca przewiercił,
Jak gdyby śródkiem wojska przeszedł anioł śmierci.
Gdzież jest król, co na rzecze tłumy to wyprowadzi?
Czy dzieli ich odwagę, czy pleś sam nadstawia?

Nie! On siedzi o pięćset mil na swej stolicy,
Król—wielki samowładnik świata połowicy.
Zmarszczył brwi: a tysiące kibitek wnet leci;
Podpisał: tyście młotek opłakiuje dzieci;

Skinął: padają knuty od Niemna do Chłwy.—
Moczar, jak bóg silny, jak szatan złośliwy!
Gdy Turków za Bałkanem twoje straszą spłze,
Gdy powstało paryskie twoje stopy liż:

Gdy powstało paryskie twoje stopy liż:
Warszawa jedna twojej mocy się uraga.
Podnosi na cie rękę i koronę ślaga,
Koronę Kazimierzów, Chrobrych—z twojej głowy;

Boś ją ukradł i skrawiał, synu Wasilowy!
Car dźwił się: ze strachu drż Petersbureczany,
Car gniwa się: ze strachu mój Jugo dworzany;
Ale sypia się wojska, kłania się Bog i wiera

Jest car. Car gniwami: umrzem, rużewelim cara.
Posłany wódz kaukaski z silnymi pól świata,
Wierny, czynny i sprawny, jak knut w ręku kata.
Ura! ura! Faturę, blisko reduty, już w rowy

Wala się, na paszczy kładą swe tuloży;
Już czernią się na białych pusładach wałów.
Jeszcze reduta w środku, jasna od wystrzałów,
Czerwieni się nad czernią: jak w środek mrowiska,

Wzrucał młoty błyskaw; mrowie go naciska,
Zgnął: tak zgasa reduta.—Czyż ostatnie działo,
Straconą z łoża, w płasku paszczę zagrzebał?
Czy zapal krwią ostatni bombardyer zalał?

Zgnął! ogień. Już Moskale rugali wywalał.
Gdzież reduta broń?—Ach, działa! pracowała więcej,
Niż na wszystkich przeglądach za władzy księżęcej!
Zgadłem dlaczego młodo, bo nie raz widziałem

Garstkę naszych walcących z Moskalami nawaleł.
Gdy godzinę wołano dwa słowa: pal, nabij;
Gdy oddech dym tłumy, tród ramiona słał;
A wleżał grzmil rozkaz wodzów, weź żołnierza czynność:

Nakoniec bez rozkazu pełną awą powinność —
Nakoniec bez rozkazu, bez czucia, pamieli,
Żołnierze jako młyn palny: nabija, grzmil, kręci—
Broń od oka do nogi, od nogi na oko:

Az ręka w ładownie dżigo i głęboko
Szukała—nie znalazła—i żołnierz pobladnął—
Nie znalazłszy ładunku, już bronia nie władał,
I uczył, że go pal strzelba rozogniła;

Upuścił ją i upadł; nie dobija, skonał—
Takeim myślał, a w szaniec nieprzyjaciół kupa
Już laża, jak robactwo na świeżego trupa.
Pociemniał mi w oczach; a gdy mój izy ocierał,

Słyszałem, że coś do mnie mówił mój generał.
On przez lunetę wpatrywał na mojem ramieniu,
Długo na szturm i szaniec poglądał w milczeniu,
Nakoniec rzekł: "Stracona." Z pod lunety jego

Wymknęło się też kilka. Rzekł do mnie: "Kolego,
Wzrok młody od szkieł lepszy: patrzaj, tam na wale,
Znasz Ordona, czy widziałeś gdzie jest?" —"Jenerale,
Czy go znam?" —"Tam stał zawsze, to działo kierował.

Nie widzę—znajdę—dopóki śród dymu się schował:
Lecz dół nógęszych kłębów dymu tleż razy
Widziałem rękę jego dająca rozkazuj—
Widzę go znówu widzę rękę—błyskawicę,

Widzę, grzmil wrogom, trzymają palną świecę,
Biorą go zgina! O nie! Skoczył w dół, do lochów!" —
"Dobrze, rzecze jenerał, nie odda im prochów."
Tu blask—dym chwila cieni i huk jak sto gromów!

Zachłito się powietrze od ziemi wywołów;
Armaty podkoczoły, i jak wystrzelone
Toczyły się na kolach; luty zapalone
Nie trzęsły do swoich panew. I dym wionął

Prosto ku nam i w gestach chmurze nas ochłonił;
I nie było nie widać, prócz grnatów blasku.
I powoli dym rzucił, opadł deszcz piasku.
Spojrzałem na redutę wały, pallady,

Działa i naszych garstak i wrogów gronady;
Wszystko jako sen znika! Tylko czarna bryła
Nieznakielna leży: rozjemca mogiła.
Tam i ci co bronili i ci co się wdarli,

Pierwszy raz pokój szczyry i wleczny zawarli!
Choćby cesarz Moskalem kazał wstać: już dusza
Moskiewska tam raz pierwszy cesarza nie słusła!
Tam zagrzebane tłu set ciał, imiona:

Dusze gdzie? nie wiem; lecz wiem, gdzie dusza Ordona.
On będzie patron szanów! Bo dzieło zniszczenia
W dołbie sprawie jest święte, jak dzieło tworzenia:
Bóg wyrzekł słowo stań się, Bóg i zgił wyrzece!

Kiedy od ludzi wiera i wolność uciele, —
Kiedy ziemię depozytów i duma szalona
Obieja, jak Moskale redutę Ordona;
Karać plenię zwycięzcom zbrodniami zatrute,

Bóg wysadzi tę ziemię, jak on awa redutę.

ŚMIERĆ PUŁKOWNIKA.

W głuchej puszczy, przed chłuką leśnika,
Rota strzelców stanęła zielona,
A u wrót stoł straż pułkownika:
Tam w ledzecie pułkownik lech kona.

Z wioskę zbliżył się tłumy wieśniaczce:
Wódz był to wielkiej mocy i sławy,
Kiedy po nim lud prosty tak placeje
I o zdrowie tak pyta ciekawie!

Kuzał konia pułkownik kulbaczy,
Konia w każdej sławnej potrzebie:
Chce go jeszcze przed śmiercią obaczyć —
Kazał przywieść do izby, do ciebie.

Kazał przywieść swój mundur strzelecki,
Stary kordas i pas i ładunki;
Stary żołnierz, on chce, jak Czarniecki,
Umierać jako żegnąć rysznułki.

A gdy konia już z izby wywielił,
Potem do niej wszedł kładz z Panem Bogiem;
I żołnierz od żalu pobledlił,
A lud modlił się kłęcząc przed progiem.

Nawet starzy Kościelnicy żołnierze:
Tyle krwi swej i cudzej wylali,
Ezy ni jednej a teraz plakali,
I mówili z kłękami pacierze.

Z ramy światem dzwoniłono w kaplicy.
Już przed chłutą nie było żołnierza,
Bo już Moskale był w tej okolicy.
Przyszedł lud widzieć zwłoki rycerza:

Na pastu-rzym łapczanie on leży,
W ręku krzyż, w głowach słodo i burka,
A u boku kordelas dwururka.
Lecz ten wódz choć w żołnierskiej odzieży,

Jakie piękne dziełczwo na lica!
Jaką pierś! Ach, to były dziełczwo,
To Litwinka, dziewczica —bohater—
Wódz powstańców: Emilia Plater!

PIEŚŃ ŻOŁNIERZA. *)

Ja w tej izbie spać nie mogę,
Inną izbę d. j. sąsiadzie!
Mo stąd okna są na drogę,
Tędy często postać jedzie;

* Z kłepu.
(Ciąg dalszy nastąpi.)

Różne drogi prowadzą do
Rzymu, różne też są środki
na wyleczenie się. Na reuma-
tyzm i inne bóle nerwowe je-
den tylko jest środek, słynny
w całym świecie "Kotwiczny"
Pain Expeller Richtera, jak
to potwierdzają świadectwa
całego świata. Cena 25 i 50
centów.

Kard. Ledóchowski.

Kto chce nabyć dokładny
życiorys ks. kardynała Le-
dóchowskiego, niech przy-
śle 35c., a wysłemy mu
książkę, poświęconą jego
pamięci. Adres: W. Dynie-
wicz, 532 Noble st., Chi-
cago, Ill.

Ból głowy i neuralgję usu-
wa szybko i skutecznie Se-
very Opatki na ból głowy i
neuralgję. Są one czyste co
do ingrediencyj i skuteczne
w leczeniu. Cena 25c.

TYLKO \$3.45

Najmocniejszy i
Najtrwalszy
ZEGAREK
dla Farmera

lub Rolnika.
Koperta jest zrobiona z
nowo wynalezionej
metal "Biliverine",
który nie może a od-
różnić od prawdziwego
srebra nigdy nie
zdejmie się. Koperty
tak szczerze się zamy-
kają, że proch nigdy
nie może dostać się do
środku. Nakręcany i na-
stawiany jest trzon-
kiem. Wózek zegarka
jest bardzo dobry, któ-
ry trzyma akuratny

czas, jest on z 7 kamieniami. Zegar ten
gwarantujemy konstate o \$3.50, a za na-
wet niekiedy szkodliwy sprzedawca nie zaga-
ra za czyjeś zdrowie. Cena tego zegarka na nasz
jest tylko \$3.45.

Kto chce mieć ten sam zegarek z podwójną
kopertą, czyli zamkniętą cyferblatem, niechaj
dołączy tylko 35c.
Adresować:
THE MARION SUPPLY CO.,
771 Milwaukee Ave., Chicago, Ill.

ZDROWIE

może być zachowane, jeżeli
organy trawienne pracują nale-
życie. Trinera Amerykański
Elixir Gorzkiego Wina

JOSEPH TRINER'S

przeczyszcza krew, reguluje
organy trawienia, wzmacnia
nerwy, nadaje czysty wy-
gląd twarzy, zapobiega choro-
bom.
Do nabycia w aptekach.

JOS. TRINER,
799 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Farmy
Małe i duże na sprzedaż w Kanto-
rze Polskim C. W. DYNIEWICZ
& CO 805 Milwaukee Ave., Chi-
cago, Ill.

Indiana, State Co., Knox, 40 akr. pod
piętem 5 drzewa. Budynki, maszyny i narzędzia
rolnicze są w dobrym stanie. 6 krowy, 1 koń,
3 świni, etc. Cena \$1,000.

Wisconsin, — Portage Co., 40 akr. 4 mile
od Junction City. — 80 akrów pod pługiem
10 akrów drzewa. Budynki gospodarskie. \$1,000

Wisconsin, — Marathon Co., 100 akrów w
McMillan, 30 akrów wykładowe. Narze-
dza i maszyny potrzebne są, 3 dobre ko-
nie, 15 sztuk bydła, 50 bar, 5 świń. Cena \$2,500

Wisconsin, — Clark Co., 4 mile od Turpe.
40 akrów farmy, 15 wykładowych. Cena \$1,100

Wisconsin, — Oconto Co., 8 1/4 mile od Wykła-
rowych, w Polaski. Budynki, narzędzia,
maszyny, bydło. Cena \$2,000

Wisconsin, — Clark Co., 1 mile od Stanley.
40 akrów, budynki mieszkalne i gospodar-
skie w dobry

Wiadomości Krajowe.

Strajk górników.

WASHINGTON, 2 października. — Podwójnych naradach gabinetu wystosował prezydent Roosevelt telegraficzne zaproszenie do sześciu reprezentantów właścicieli kopalń węgla i do prezydenta uni Mitchell'a, ażeby przybyli jutro w piątek do Washingtonu celem odbycia wspólnej konferencji. W swem zaproszeniu konstatuje Roosevelt, iż zapasy węgla są wyczerpane i że tego rodzaju stan rzeczy jest nadzwyczajnej wagi dla całego narodu. W kilka godzin po wysłaniu telegramów nadeszły odpowiedzi do noszące, że wszyscy zaproszeni: Baer, Truesdale, Thomas, Fowler, Oliphant, Markle i Mitchell stawiają się jutro w południe na konferencję.

Wedle dalszych wiadomości adwokat Stanów Knox oświadczył, że po dokładnem przestudiowaniu tej kwestyi nie widzi niestety takiej ustawy państwowej, na mocy której można sprawę tę oddać do sądu. Sekretarz wojny, Root, który jeździł do Nowego Yorku, miał złożyć za dowalniające wyjaśnienia o rezultacie swej podróży.

Po długich dyskusjach zgodzono się w końcu na plan ugody przedłożony przez Roosevelta. Takowy zostanie przedłożony przez prezydenta wprost na konferencję, na której ulit z Iona rządu obecnym nie będzie. Nie ulega kwestyi, że propozycja prezydenta jest tego rodzaju, iż obie strony muszą być gotowe do ustępstw.

NEW YORK, 2 października. — Morgan zapytany co myśli o położeniu, rzekł: Jest to bardzo korzystne dla właścicieli kopalń, że będą mogli otworzyć przed sobą naczelnikowi narodu swoje stanowisko. Niech obydwie strony mają równe szanse. W dalszym ciągu jednak rozmowy Morgan nie przywiązywał wielkiej nadziei do rezultatów, jaki krok prezydenta przyniesie może.

WASHINGTON, 4 października. — Konferencja u prezydenta Roosevelta zwołana wszystkich. Nie spodziewano się takiego oporu ze strony właścicieli kopalń. Sytuacja strajku zatem w niczem się nie zmieniła, a wczorajsze niepowodzenie tylko roznamiętło wszystkich. Właściciele kopalń są ostro krytykowani.

W konferencji wzięło udział trzynastu członków — prezydent Roosevelt, jego sekretarz Cortelyou, jener. prokurator Knox i reprezentanci kopalń i górników. Otworzył ją prezydent Roosevelt i podziękował wstępnie za udział, wyraził nadzieję, że zebrani poważą odpowiednio środki w celu ukończenia strajku. Po przemowie prezydenta Roosevelta zabrał głos prezydent górników, J. Mitchell i oznajmił gotowość do rozpoczęcia układów z kompaniami za pomocą sądu rozjemczego.

Prezydent truści węglowego, Baer, odpowiedział dumnie, że jeśli przy kopalniach będzie odpowiednia siła żołnierza, aby zapobiedz napadom i zaburzeniom anarchizmem ze strony strajkierów to publicznosc otrzyma opal. Strajkierów nazwał buntownikami i anarchistami i zażądał, aby wojsko przemocą zaprowadziło porządek. Obwinil rząd i nazwał go niedołężnym, jeśli nie może uśmierzyć buntowników i zaprowadzić spokoju, bez wchodzenia w układy z gwałcicielami praw i sprawcami zbrodni. W końcu odmówił p. J. Mitchellowi prawa wtrącać się w nieswoje rzeczy. Zamiast proponować warunki ugody Mitchell powinen powstrzymać buntowników od morderstwa i niszczenia cudzej własności.

Prezydent Mitchell reprezentujący 150,000 górników oznajmił ponownie, że zgadza się na układy komitetu arbitrażowego i zapewnił, że przy pomocy sympatyj ludu strajkierzy będą walczyli dalej o swe prawa.

Inni reprezentanci truści oświadczyli prawie to samo co p. Baer.

W końcu prezydent Roosevelt zapytał zebranych, czy przystają na propozycję Mitchell'a, to jest czy zgadzają się na sąd arbitrażowy, na co jednogłośnie odrzekli, że nie. Jeśli robotnicy chcą zakończyć strajku to niech powrócą do pracy a nieporozumienia zostaną załatwione przez poszczególne kompanie. Na tem zakończyła się konferencja, która takie rokowała nadzieje.

WASHINGTON, 5 października. — Prezydent Roosevelt chce koniecznie zakończyć strajk górników i w tym celu obmyślił nowy plan. W niedzielę rano zwołał na naradę sekr. Root i Moody, rzecznika Knox i komisarza pracy Wright.

Na posiedzeniu tem prez. Roosevelt zrobił propozycję Mitchellowi, aby robotnicy wrócili do pracy a skoro kongres zostanie otwarty, sprawa górników będzie rozpatrzona i załatwiona. Prezes górników Mitchell oświadczył, że, zrobiliby wszystko co jest w jego mocy, ale obawia się, że wobec tak aroganckiej odpowiedzi właścicieli kopalń, danej prezydentowi Roosevelt, strajkierzy nie pójdą do pracy, dopóki właściciele nie ustąpią choć częściowo na korzyść strajkierów.

Mitchell zapewnił, że górnicy zgodzą się na sąd polubowny, choćby on wypadł jak najniepomyślniej dla nich.

NEW YORK, 5 października. — J. P. Morgan zakupił w Anglii 50,000 ton węgla za \$500,000 w celu rozdania go pomiędzy biednych i instytucje publiczne. Nie chcą słyszeć o ustępstwach na rzecz strajkierów.

Prezydent górników Mitchell oświadczył, że rozpocznie pracę w tych kopalniach, których właściciele zgodzili się na żądania strajkierów i zaopatrzyć kraj we węgiel, jeżeli Morgan nie zgodzi się na sąd polubowny. Cała prasa krajowa chwali Mitchell'a, że zgodził się na wszystko co mu sąd poleci, aby tylko uniknąć strasznego rozlewu krwi, jaki grozi w Pensylwanii.

Prezes największej kopalni w Indiana, J. Smith Telley, powiedział, że Mitchell jest jednym z najgodniejszych synów wolnej Ameryki. Nie nawidzi zaburzeń i wszelkie sprawy między pracą a kapitałem zawsze chciał załatwiać jak mógł najspokojniej.

Wobec strajku górników w całej Europie węgiel znacznie podrożał i prawdopodobnie Europa nie będzie sprzedawała węgla dla Ameryki, aby uniknąć strajku w swych kopalniach i braku węgla.

HARRISBURG, Pa., 6 października. — Cała milicya stanowa w liczbie 18,000 chłopów otrzymała rozkaz od gubernatora Stone, aby się udała w okolice strajku i pilnowała porządku. Ludzie obawiają się, że powrócić się mogą zająć, jakie miały miejsce w roku 1877 i w 1892 podczas rozruchów w Homstead.

Nowy bojowiec.

WASHINGTON, 2 października. — W dep. marynarki przyjmowano oferty na budowę nowego okrętu wojennego "Louisiana." Najmniejszą ofertę podała firma "Newport News Ship Building & Dry Dock Co.," gotowa wybudować okręt za sumę \$3,990,000.

"Louisiana" będzie okrętem admirałskim o 16 000 ton pojemności i poruszającym się z szybkością 18 mil na godzinę. Zwyczajna załoga składa się będzie z 760 ludzi. Niezwykła liczba oficerów będzie pełniła służbę na tym okręcie.

Truist okrętowy.

NEW YORK, N. Y., 2 października. — Kombinacja kompanii okrętowych, o której tyle pisało, została już zaincorporowaną w Trenton, N. J., pod nazwą International Navigation Co., z kapitałem zakładowym \$120,000,000.

Papłery inkorporacyjne pod pisał C. A. Griscom z Philadelphia jako sekretarz. Głównym akcjonariuszem i twórcą tej olbrzymiej kombinacji jest jak wiadomo Pierpont Morgan.

Polka zamordowana.

MENOMINEE, Mich., 2 październ. — Ciało Julii Kaczynskiej, która opuściła dom jeszcze w niedzielę, znaleziono zagrzebaną pod kuźnią kowala Józefa Becka. Odszukanie nastąpiło dopiero wczoraj po południu przez naczelnika policji English i prokuratora Mill.

Beck został aresztowany jako podejrzaný dzisiar rano. Dziewczyna weszła do niego w niedzielę, aby nóż naostrzyć i więcej ztamtąd nie wyszła. Naczelnik policji rozpoczął natychmiast śledztwo i miał podejrzenie na Becka. Pierwsza rewizja kuźni niedokonała niczego, ale po drugiej zaraz aresztowano Becka.

Ciało zagrzebane było na dwie stopy głęboko w ziemi. Beck obecnie jest w więzieniu powiatowem. Przyjaciele zamordowanej chcieli go lynchować.

MENOMINEE, Mich., 3 październ. Według orzeczenia koronera Julia Wozniak, 13-letnia dziewczyna, której ciało policja znalazła zakopane pod schodami kuźni, została uduszona. Ślady zbrodni zauważono na szyi, a pod czaszką znaleziono skręplą krwi wskutek uderzenia łepem narzędziem. Joseph Beck, kowal znajdujący się we więzieniu pod oskarżeniem morderstwa.

Obrzydła dywidenda.

NEW YORK, N. Y., 2 październ. Czwartą pięć procentową dywidendę, równającą się sumie \$10,000,000, wypłacono członkom truści stalowego, uformowanego przez J. P. Morgana i Spółkę.

Syndykat ten uformowany został na sumę \$200,000,000, lecz członkowie wpłacili tylko \$25,000,000. Od czasu utworzenia się truści planując te wrocili już do kleszenia akcyonariuszy, a oprócz tego zyskali on \$15,000,000 więcej, gdyż jak obliczono zyski ich wynosiły dotychczas 160 procent.

Upadek wielkiego truści.

TRENTON, N. J., 2 październ. — Truist kontrolujący cały handel soli, znany lepiej pod nazwą "National Salt Co.," zbankrutował wczoraj mając deficytu około \$300,000.

Kuratorami upadłości naznaczeni zostali Nathan Beardslee z Warszawy, N. Y. i Frank P. McDermott.

Upadek truści spowodowały różne przyczyny. Pierwszą i prawdopodobnie najgłośniejszą z nich było, że truist zawarł kontrakt z różnymi solarniami, obowiązując się brać każdego roku po 2,000,000 beczek soli po cenie w kontraktach zagwarantowanej. Z tego powodu w składach nagromadził się taki zapas soli, że jej truist na żaden sposób pozbyć się nie może.

Tytuł własności Panamy.

NEW YORK, 2 październ. — William Nelson Cromwell, jenerałny adwokat nowej kompanii kanału panamskiego, powrócił onegdaj z Paryża, gdzie badał tytuły własności kanału panamskiego. Cromwell oświadcza, że prawa te są niezaprzeczane i że Stany Zjednoczone nie będą miały żadnych kłopotów, nabijając prawa starej kompanii.

Z Now Yorku.

NEW YORK, 2 październ. — S. p. Stanisław Nawrocki, znany wśród Polaków jako gorący patriota, umarł w Nowym Yorku. Wiele z pism polskich w Ameryce umieszczało prace zmarłego odznaczające się zawsze głęboką miłością Ojczyzny i wiarą w lepszą przyszłość. Zagrzewał do pracy sam cętko pracując, kochał Ojczyznę i Innym dla niej żyć kazał. Cześć jego pamięci a spój jej duszy!

Sześć policji w więzieniu.

MINNEAPOLIS, Minn., 3 październ. — Były szef policji Fred. W. Ames, skazany został na sześć lat i sześć miesięcy więzienia za branie łapówek w czasie swego urzędowania. Skazanemu pozwolono jednakże w przeciągu pięćdziesięciu dni wnieść prośbę o ponowny proces.

Fred. W. Ames jest bratem byłego majora A. A. Ames z Minneapolis. Obaj oni oraz kilku innych urzędników byli oskarżeni o branie łapówek od szulerów i od właścicieli domów rozpusty.

Trwało to dosyć długo, dopóki szulerzy i inni nie zaprotestowali przeciw temu. Okazało się wtedy, że niejaki Irwin A. Gardner, kolektor owych łapówek, został złożony ze swego "urzędu," a jego miejsce zajął niejaki Cohen. Od tego czasu obaj ci "kolektorzy" kolektowali łapowe.

Śledztwo wykazało, że korpucja zapuściła głęboko korzenie. Na usługach łapowników z rady municypalnej, znajdowali się także detektywi.

Nagle pewnego pięknego poranku major Ames i brat jego szef policji, opuścili granice miasta. Na krześle majora zasiadł sekretarz majora.

Gardner stanął przed sądem i został skazany, ale wydal innych, którzy także będą procesowani.

Eksplodacja gazów.

BLACK DIAMOND, Wash., 3 październ. — W kopalni tutejszej, Lawson, wydarzyła się fatalna eksplozja gazu, wskutek czego 12 osób zostało zabitych. Wczoraj wydobyto ciała trzech górników. W kopalni w tym przedziale, gdzie eksplozja miała miejsce, pracowało 22 górników. Z tych 10 ocalało, a reszta zginęła.

Zderzenie się pociągów.

PARKERSBURG, W. Va., 3 październ. — Dwa towarowe pociągi kolei żelaznej Baltimore & Ohio, zderzyły się w tunelu w pobliżu Cornwalls z fatalnym rezultatem. Pięć osób ze służby kolejowej zostało na miejscu zabitych, a trzy są niebezpiecznie po kaleczonych. Kilka wagonów nadawanych byłdem zostało rozbitych. Straty są ogromne.

Ofiarują milion akrow.

NEW YORK, 5 październ. — Charles Bary, prezydent spółki węglarzy w Kentucky, mieszkający pn. 74 Broadway, wysłał do prezydenta Roosevelta list, w którym ofiaruje rządowi milion lub więcej akrow gruntu zawierającego twarde węgle w Kentucky, W. Wirginii, Wirginii i Tennessee, aby zakończyć strajk górników.

Pan Bary jest znanym w Chicago prawnikiem i powłada, że strajkierzy mają słusność i że spółka zgodzi się na wszystko co jej rząd poleci.

Zachowanie się właścicieli węgla w Pensylwanii względem prezydenta Roosevelta na konferencji w Washingtonie, nazywa nłkczemną arogancją godną ukarania za ubliżanie osob prywatnych naczelnikowi wybranemu wolą ogółu.

Poświęcenie kamienia węglanego.

GLOBEVILLE, Colo., 30 września. — W niedzielę od było się w naszym mieście uroczyste poświęcenie kamienia węglanego pod nowy polski kościół. Świątynia ta ma być gotową do użytku w połowie grudnia bieżącego roku.

Ceremonii poświęcenia kamienia węglanego dopełnił biskup Matz w obecności przeszło 1,000 ludzi liczącego zebranego tłumu.

Przed uroczystością poświęcenia odbyła się parada towarzysów, które uroczyste odprawił biskup od rogu Trzydziestej ósmej i Walnut ulicy do kościoła. Głównym marszałkiem parady był L. Reinhard a asystentami byli Michał Szymański i Fr.

Wargins. Na czele szła orkiestra a za nią w porządku towarzystwo św. Marcina, 90 członków, św. Stanisława, 35 członków, św. Józefa, 75 członków i św. Jakóba, słowackie towarzystwo, 120 członków. Rycerze św. Jana w pełnych uniformach tworzyli straż honorową biskupa.

Przy ceremonii poświęcenia dopomagali biskupowi Matz: ks. Phillips, Ojciec Franciszek i ks. Tomasz Jarzyński, proboszcz parafii. Biskup Matz wypowiedział stosowną naukę w angielskim języku a proboszcz w polskim języku.

Nowy kościół będzie zbudowany z czerwonej prasowej cegły, o gotyckich oknach. Koszt ogólny wyniesie około \$5,000.

Poświęcenie kościoła.

ASHLAND, Wis., 1 październ. W niedzielę, dnia 28 września, odbyło się uroczyste poświęcenie kościoła pod wezwaniem św. Familli w Ashland, Wis., przez ks. biskupa Jakóba Schwebach z La Crosse.

W oznaczonym czasie następujące tow. jako to: Rycerze św. Michała; tow. T. Kościuszki gr. Z. N. P.; tow. św. Kazimierza; tow. św. Franciszka; tow. św. Józefa; tow. litewskie św. Jerzego; Catholic Order of Foresters; Catholic Knights Hibernians — zebrali się w swolch miejscach, gdzie wspólnie wyruszyli na spotkanie tow. z innych okolic, które przyjechały specjalnym pociągami na Chicago & Northwestern,

a przyjechały następujące towarzystwa z Wakefield, tow. św. Wojciecha, z Bessemer tow. św. Józefa, z Ironwood tow. św. Stanisława K. tow. Czesko-Słowackie św. Józefa, z muzyką na czele, z Hurley, tow. św. Józefa, także z muzyką. Uroczystość była wspaniała i pozostała na długo w pamięci tutejszej polonii.

Arestowanie strajkierów.

WILLIAMSPORT, Pa., 4 październ. Szeryf z Columbia County podjął obecnie ze 115 więźniami do Blossburga, do stolicy powiatu. Gdy mu policja strzegąca kopalni węgla w Centralia podała 115 nazwisk górników, którzy się niby dopuścili tam gwałtów, szeryf poszedł na zgrupowanie górników sam jeden i odczytał listę 115 oskarżonych, którzy sami wystąpili do szeregu, a gdy szeryf stanął na ich czele, wiodąc ich do więzienia, poszli za urzędnikiem czwórkami bez strachu, z wesołą plesną na ustach. Gdy się w marszu zmęczeni, wynajali im szeryf 20 wozów 4 konnych, gdy byli zgłodniałi, kazał każdemu dać obiad w restauracji, na koszt, rozumie się, powiatu, a ludność osad, przez które wędrownie przejeżdżali, witała ich wiatami, obdarzając cygarami, butelkami i kwiatami.

Ponieważ w więzieniu nie było miejsca, więźniów rozlokowano w prywatnych domach.

NOWA GEOGRAFIA.

Nowa geografia w języku angielskim, z dodatkiem geografii i historii polskiej, o której swego czasu podaliśmy, jest do nabycia w naszej księgarni po następujących cenach. Geografia dla szkół elementarnych 55c

Geografia dla szkół średnich oprawa i ilustracje eleganckie po \$1.20

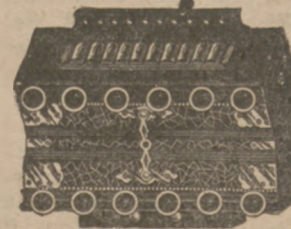
W. DYNIEWICZ,

532 Noble st. Chicago, Ill.

Przyslij nam tylko \$2.95

a posłamy wam Harmonikę dobrą, oprowianą 48-letniemu. Ma ona otwartą klawiaturę, 12 ordobnych trąbek, 10 nłklowych kluczy, 2 basy, 2 sztopsy, 2 rzędy piszczałek, rozmiar 18x6 3/4 cale.

Możny i melodijny głos.

Jeżeli chcecie kupić lepszą Harmonikę przyslijcie swój adres a otrzymacie DARMO Najlepszą Harmonikę z Katalogu Instrumentów muzycznych. Adresujcie: THE MARION SUPPLY CO. 771 Milwaukee Ave. Chicago, Ill.

Najlepszym lekarstwem na zatwardzenie, nie forsującem żołądka, są "Kuflewskie Piłki na zatwardzenie". Cena 25c. Adres: The Kuflewski's Pharmacy, 1335-1337 W. 22nd st., Chicago, Ill.

NOWE KSIĄŻKI.

Z pod prasy "Gazety Polskiej" wyszły następujące książki:

Gramatyka języka polskiego, systematyczny kurs nauki, ułożony August Jeske, wydanie ósme, przejrane i uzupełnione. Najlepsza gramatyka dla szkół polskich w Ameryce. Cena 80c

Skalmierzanki, krótkowłosa ze słowami, w trzech aktach, oryginalnie napisana przez P. N. Kamieńskiego, muzyka Kurpińskiego. Cena 50c

Hrabia Monte-Christo Aleksandra Dumas, Tom I-azy. Cena 80c

Hrabia Monte-Christo Aleksandra Dumas, Tom 2 gi. Cena 80c

Nowenna i modlitwy do św. Antoniego Padewskiego, pomocna w każdym nieszczęściu. Cena 15c

Arye polskie, zebrane dla Polonii w Ameryce przez W. Dyniewicza. Broszowane 25c

Oprawne w angielskie litnauz z złoconymi tytułkami 85c

Oprawne w angielskie litnauz z złoconymi tytułkami i ozdobami 65c

Porozbierane Dzieje Polski, czyli jak naród polski walczył za ojczyznę, opowiedział Tomasz Śmięradzki. Cena 40c

Złota Księga. Księga i parafie polskie w Stanach Zjednoczonych, Północnej Am. Napisał Szczepan Zachajkiewicz. Cena 80c

Zwycem zamurwana, powieść Górnoszląska podług starej kroniki i z opowiadania babki osnuta przez Karola Młarkę. Cena 20c

Duch Kościuszkowski, napisł ks. Fr. Gawłowiec. Cena 10c

Walka o wolność, skrócona Historia od czasu trzeciego rozbioru Polski do powstania 1831 roku. Cena 10c

Wrażenia z Kuby, napisał Wł. Wagner. Cena 10c

Niespory łacińskie. Zebrali ks. J. Siedlecki. Cena 10c

Somo-Sierra. Opowiadanie historyczne przez Wacława Gąsiorowskiego. Cena 50c

Oficjum Sarrafiekie ustanowione dla III Zakonu przez Ojca św. Leona XIII zawiera modlitwy, za których odmawianie dostępuje się zupełnego odpustu. Cena 5c

W. DYNIEWICZ,

532 Noble ul. Chicago, Ill.

Nauka Położnictwa

dla użytku położnych, przez dra Henryka Jordana, docenta położnictwa w uniwersytecie Jagiellońskim. W mocnej oprawie z posrebrzanym tytułikiem \$4.00

Do nabycia w pierwszej księgarni polskiej w Ameryce

W. Dyniewicza,

532 Noble street, Chicago, Ill.

Zaden Farmer, Ogrodnik

lub chcący sobie założyć ogród na przyszłą wiosnę, nie powinien obyć się bez książki pod tyt

OGROD WIĘJSKI.

Jestto popularny przewodnik przy zakładaniu i pielęgnowaniu ogrodów, oraz podręcznik do nauki ogrodnictwa przez Fr. Gieschke (z ilustracjami) W książce tej są podane najważniejsze roboty przy zakładaniu ogrodu, jako to: Ogród Kwiatowy czyli ozdobny, Ogród Warzywny, Ogród Owocowy. Cena 50c

Dla lubowników pszczelnictwa polecamy książkę pod tytułem:

PSZCZOŁY I PSZCZELNICTWO

czyli podręcznik przy zakładaniu i hodowaniu pszczół (z wieloma rycinami). Cena - 50c

Każdy Farmer,

a przedewszystkiem ten, który trudni się hodową bydła, powinien mieć pod ręką książkę pod tyt.

O LECZENIU CHOROBU

Koni, Bydła, Świń, Owiec i Psów. Wykład popularny dla użytku gospodarzy, przez J. Łepkowskiego. Cena - 50c

Do nabycia w księgarni W. DYNIEWICZ, 532 Noble st., Chicago, Ill.

Importerzy i Fabrykanci

TYTONIU, CYGAR, PAPIEROSÓW I TABAKIDÓ ZĄŻYWANIA
Fabryka ta sprzedaje po zniżonych cenach:
Torebki tytoń funt po \$1.50, \$1.75, \$2.00, \$2.25, \$2.50 i \$3.00. Tytoń rosyjski 50c, 60c, 75c i \$1.00. Tytoń do fajki "Cigari clipping" funt 50c. Rosyjski tytoń do fajki funt po 50c. Tabaka do saszetki funt po 80c i 90c. Papierosy z trzech tytoń sto po 30c, 75c i \$1. Maszynki do papierosów szafka po 10c Gilley do papierosów szafka po 70c i 15c. Bibliotki za tytoń parzek 50c, 25c, 80c i 10c. Cygarinki gruszkowe, jabłkowate i orzechowe po 5c, 8c i 10c. Fajki różne od 10c do \$8.00. Cygara za pudełko z 50 sztukami 75c, \$1.00, \$1.50, \$2.00 i \$3.00. Mała rygarzka za sto sztuk po 50c, 75c, \$1.00 i \$1.50. Tabakerki i tytonierki od 10c do \$2.00. Herbata rosyjska K. B. Popowa po 50c.

MAGES & TRACT, 779 MILWAUKEE AVE. CHICAGO, ILLINOIS.

Najnowszy portret papieża Leona XIII.

W tych dniach wykonano portret papieża Leona XIII, w celu rozpowszechnienia go pomiędzy ludnością rzymskokatolicką całego świata.

Portret ten jest zrobiony 16 naturalnymi kolorami, a rozmiar jego wynosi 20x25 cali. Obraz ten przedstawia się bardzo pięknie i powinien się znajdować w każdym domu katolickim. Obraz ten jest dokładną reprodukcją papieża Leona XIII tak jak wygląda obecnie.

Niniejsza ilustracja przedstawia zmniejszony format obrazu.

Każdy kto zapłaci prenumeratę za „Gazetę Polską” z góry, i przysła nam nowego abonenta, który zapłaci za gazetę na cały rok, otrzyma ten obraz darmo.

W. DYNIEWICZ, 532 Noble st., Chicago, Ill.

Słynny na cały świat i znany jako najlepszy specjalista

CHOROBY NERWOWEY I CHRONICZNYCH

DR BADGER

posiadający najlepsze dyplomy i mający przeszło trzydziści lat ekapiency w leczeniu rozmaitych cierpień ludzkości. Wyleczył tysiące ludzi z niebezpiecznych chorób, którzy z wdzięczności rozgłaszają imię Dr. Badger i polecają swym znajomym, nazywając go do dobrego Samarytaninem obecnego wieku.

DR BADGER LECZY

mężczyzn, niewiasty i dzieci.

Jego porady są bezpłatne a otwarte i pełne współczucia. Jego skuteczność w leczeniu jest dowiedziona przez setki podziękowań od wdzięcznych jego pacjentów. Dr. Badger leczy wszystkie choroby skutecznie. Specjalność jego jest w leczeniu zastarzałych chorób nerwowych i reumatyzmu, kataru głowy, nocy, rądek i kaniół i wszelkich chorób pochodzących z krwi. On leczy z jaknajlepszym skutkiem wszelkie CHOROBY KROKIE a zwłaszcza zastarzałe CIERPIENIA NAJCIĘŻSZE. On zwraca szczególną uwagę na wszystkie CHOROBY PRYWATNE i kardialne (czy to nabyle lub z powodu przekrwienia) i leczy je przedko i skutecznie. Nie trzeba się wzdryść, lecz leczyć natychmiast, gdyż nieszczęście się sprawdza gorzej następną i nie skutki na przyszłość. Każdy cierpiący powinien bezwzględnie pisać do niego o poradę, niech opisz swoje cierpienie, podaj swój wiek i płeć i załącz troszkę pieniędzy 3 centowy znaczek pocztowy w liście a natychmiast otrzymasz FORMULARZ DARMO, czy albowiem jest wyrażona lub nie, Notna pisać po polsku, słowacku, czesku, angielsku i niemiecku. Adres:

Dr. L. A. Badger, 1019 Madison st., Toledo, Ohio.

Aleksander Dumas (Ojciec.)

Hrabia Monte-Christo,

Romans, przekład z francuskiego.

TOM IV.

(Ciąg dalszy).

— Jednak pojmujecie, panowie, że jeżeli moja prawda będzie podejrzana przez panów...

— Mój kochany panie, jesteś sam bardziej podejrzliwy, niż Cassandra, która pewnie była prorokinią, a jednak nikt jej słuchać nie chciał, pan zaś przeciwnie możesz być pewnym uwagi przynajmniej połowy audytorium. No, słuchamy więc, siadaj pan i opowiadaj o tym Wampi.

— Powtarzam panu, że to bandyta, jakich nie widzieliśmy i nie słyszeliśmy od czasu sławnego Mastrilla.

— Dobrze to wszystko, ale jakże ma związek bandyta ten z drogą, którą wskazałem fiakrowi, aby jechał do Kolizeum?

— Ma, i bardzo wielki, bo panowie będziecie mogli przebyć jedną część drogi, ale drugiej niepodobna.

— A to dlaczego? — zapytał Franciszek.

— Skoro tylko noc nadejdzie, na pięćdziesiąt kroków nikt nie jest bezpiecznym w tamtych stronach.

— Na honor!... — zawołał Albert.

— Panie hrabio, to co powiedziałem, nie było przeznaczane wcale dla pana, ale dla pańskiego towarzysza podróży, który zna Rzym doskonale i wie, że z takimi rzeczami nie ma wcale zartu.

— Mój najdroższy — odezwał się Albert, zwracając do Franciszka otóż mamy gotowiutęnką awanturkę i zupełnie świeżą, trzeba nam tedy uzbiorć nasz powóz w pistolety, fuzje, dubeltówki.

Ponieważ Luigi Wampa chce nas zatrzymać, potrafimy zatrzymać i my jego. Odprowadzimy go do Rzymu, ofiarujemy Jego świątobliwości w hołdzie, pewni, że nam odpłacić każe w dowód wdzięczności sownie za taką ważną przysługę. Wówczas skromni w życzeniach naszych, poprosimy, aby nam pozwolił karety i pary koni ze swojej stajni i będziemy widzieli karnawał w Rzymie z przepysznych powozów; liczę tu jeszcze, iż lud rzymski może przez wdzięczność zechce nas uświetnić w Kapitolu i obwoła nas jak Kurejusza i Horacjusza Kolesa zbawcami ojczyzny.

Gdy Albert rozpowiadał cały ten projekt, pan Pastrini przybrał wyraz twarzy, którego żaden malarz, nie potrafiłby dokładnie odtworzyć.

— A skądże weźmiesz tyle pistoletów, dubeltówek, strzelb, któremi masz zamiar uzbroić powóz?

— Rzecz bardzo prosta, że w moim arsenale tych wszystkich przyborów ani szukać, bo na rogatkach zabrali mi nawet nożyk podróży, a tobie?

— I mnie zabrali wszystko na rogatkach.

— A mój drogi panie gospodarzu, wiesz pan co?... — odezwał się doń Albert, zapalając drugie cygaro od dopalającej się reszki pierwszego — tu są niezmiernie wygodne rozporządzenia dla złodzieiów, tak, jakby tu z nimi była spółka i dzielono się zyskami.

Panu Pastriniemu nie podobają się naturalnie wcale ta zartobliwość, odpowiadał bowiem na nią tylko w połowie i to zwracając mowę do Franciszka, jako do rozsądnej istoty, z którą mógł przyzwyciężać pogadanie.

— Pan hrabia zapewne wie, iż nie ma u nas zwyczaju bronić się, kiedy napadają bandyci.

— Jakto! — zawołał Albert, którego odwaga oburzała się na myśl, że można dać się obdrzeć, nie nie powiedziawszy — jakto niema zwyczaju?

— Tak, panie hrabio, bo wszelka obrona byłaby daremna i bezskuteczna.

Ciekawa rzecz, jakbyś się pan obronił przeciw dwunastu ludziom, nagle wyskakującym z rowu?

— Ej! do wszystkich dyabłów, ja chce, niech mi zabiją, ale będę się bronił — zawołał Albert.

— Oberżysta odwrócił się do Franciszka z miną, która wyraźnie mówiła: "Kochany hrabio, ten twój towarzysz to wariat!"

— Kochany Albercie — odrzekł Franciszek — zdanie twoje wniosło jest i godne Kornełowskiego wyrażenia: "niech umiera", tylko, że kiedy Horacjusz to mówił, szło o zbawienie Rzymu i wart był frazes tego przedmiotu; tu zaś zgola co innego, uważaj, że tu idzie o zaspokojenie kaprysu, czyż więc nie byłoby śmieszniejszą rzeczą dla kaprysu życie narażać?

— A! per Bacco — zawołał pan Pastrini — brawo, to nazywa się mówić rozsądnie i porządnie.

Albert nalał sobie szklankę Lacrima-Christi i popijał z wolna, zlorzczając coś niezrozumiale pod nosem.

— Teraz więc, panie Pastrini — odrzekł Franciszek — teraz gdy się mój przyjaciel nieco uspokoił a pan ocenił dostatecznie moje przychylenie dla niego usposobienie, przejdźmy do tego Luigi Wampa. Co to za jeden? pasterz czy patrycjusz? młody czy stary? mały czy duży? Wyrysuj, namaluj go nam tak, żebyśmy w razie spotkania mogli go poznać, jak Jana Sborgar albo Larę.

— Nie mogłeś pan lepiej trafić, jak do mnie, ja znam wszystkie szczegóły jego życia i od dzieciństwa prawie go znam.

Razu pewnego nawet, kiedy wpadł w jego ręce, idąc z Forentino do Alatri, na szczególne, przypomniał mi sobie, nie tylko wypuścił mi, nie żądając okupu, ale podarował mi

piękny zegarek i opowiedział mi historię swego życia.

— Pokażno pan ten zegarek — rzekł Albert.

Pan Pastrini dobył z kieszeni prześliczny zegarek Bregetowski z napisem mistrza, pieczętką paryską i herbem hrabiowskim.

— Proszę pana hrabiego.

— A do milionset... wiesz panu, pyszna sztuka. Mam podobny zupełnie (tu dobył zegarek z kamizelki), ale kosztuje mnie trzy tysiące franków.

— No, posłuchajmy teraz historii — wtrącił Franciszek, przysuwając krzesło i wskazując je panu Pastriniemu, aby usiadł.

— Za pozwoleniem panów hrabiów...

— Ale proszę bardzo, przecież pan nie jesteś kszendozieją, żebyś opowiadał stojący.

Gospodarz usiadł, ale skłonił się pierwszej kszendzie z swoich przyszłych słuchaczy.

— Poczekaj pan jeszcze — rzekł Franciszek przerywając, gdy spojrzał, że Pastrini otworzył już usta do opowiadania.

Mówiłeś, żeś go znał dzieckiem, jeszcze, więc to człowiek młody?

— A ma się rozumieć, że młody, oczywiście, że młody; dwadzieścia dwa lat najwięcej, o ten lotr daleko może jeszcze zejść, zobaczycie panowie.

— Cóż ty na to, Albercie? piękna rzecz, w tym wieku już zyskać taką sławę — rzekł Franciszek.

— Czyż to co dziwnego! w jego wieku Aleksander, Cezar, Napoleon byli już głośni, może nawet w młodszym wieku.

— Tak więc bohater, którego mamy usłyszeć od pana historyę, nie ma dziś więcej nad lat dwadzieścia dwa?

— Zaledwie, jakem to miał honor panom oświadczyć.

— Jakiegoż wzrostu? mały czy duży?

— Średniego mniej więcej, tak jak pan hrabia — odrzekł gospodarz wskazując na Alberta.

— Dziękuję za porównanie — podchwycił Albert z uśmiechem.

— Mów pan dalej, panie Pastrini — dodał Franciszek, uśmiechnawszy się trochę z podejrzliwości swojego przyjaciela. — Z jakiego pochodzi stanu? mój panie Pastrini.

— Był to sobie ni mniej ni więcej, tylko mały pastuch: z dóbr hrabiowskich San-Felice, położonych między Palestyną i jeziorem Garbi.

Urodził się w Pampinara, a w piątym roku wszedł do służby hrabiowskiej; ojciec jego, także pastuch z Agagni, miał swoją własną trzodę, i żył z wełny i mleka swoich owieczek. Dzieckiem jeszcze Wampa okazywał szczególny charakter.

Razu pewnego naprzykład, kiedy miał zaledwie rok siódmy, przyszedł do proboszcza w Palestynę i prosił, aby go nauczyć czytać. Było to trochę za trudno, bo mały pastuszek musiał być ciągle przy trzodzie.

Pocciwy proboszcz chodził co dzień do małego, ubogiego a nieodległego miasteczka, odprawiać mszę, gdyż biedna miejscina, nie była w stanie utrzymać proboszcza.

Powiedział tedy Luigiemu, aby go czekał zawsze na drodze, a dawać mu będzie lekcje naprędce; niech więc skorzysta, ile tylko można najwięcej. Dzieciaki wrócili uradowani.

Co dzień Wampa wypędzał trzodę na drogę między Palestyną i Borgo; codziennie proboszcz zacył o dziewiętej z rana przechodził tamtędy i siadali nad rowem i na brewiarzu dziecko uczyło się czytać. Po trzech miesiącach nauczył się czytać dobrze. Nie koniec na tem, chciał jeszcze umieć pisać.

Kapłan kazał jakiemuś profesorowi w Rzymie napisać alfabet; duży, średni i drobny i pokazał mu, że na deszczużelce żelaznym haczykiem może sam uczyć się pisać.

Wampa pobiegł natychmiast do kowala, zrobił sobie piórko nakształt używanych w starożytności, i po trzech miesiącach, wprawiając się na deszczużelce, pisał zupełnie dobrze.

Kapłan uradowany tą szczególną zdolnością pojętością, darował mu kilka zeszytów papieru, paczkę piór i scyzoryk.

Nowa nauka ale bardzo łatwa w porównaniu z pierwszą.

Po ośmiu dniach tak dobrze prowadził piórem, jak pierwszy stycielkiem.

Proboszcz opowiedział całe to zdarzenie hrabiemu San-Felice; ten zaciekawiony kazał do siebie przyprowadzić pastuszkę, upodobał go sobie i polecił uczyć go czytania i pisania, nadto kazał, aby mu dawano jeść razem ze sługami w zamku i wypłacono mu dwa piastry miesięcznie. Za te pieniądze Luigi kupował sobie książki i ołówki.

W rzeczy samej miał szczególną zdolność do kopiowania, rysowania jak niegdyś Gioto w dzieciństwie, rysował na deszczużelce owce, drzewa i domy.

Potem, końcem scyzoryka wyrzynał z drzewa wszelkie formy.

Tak samo zaczynał sławny i popularny nadzwyczaj rzeźbiarz Pinelle.

Młoda dziewczeczka sześć, najwyżej siedm lat mająca, w sąsiedniej wiosce pastera także owieczki, sierota rodem z Velmonte, imieniem Teresa.

Dzieci schodziły się często, nawet co dzień; puszczały trzodki na paszę, bawiły się, krzyczały i śmiały się razem po całych dniach — potem nad wieczorem oddzielały trzodę hr. Felice od trzody barona Cerwatri; zgadywały się z sobą i przyrzekały zobaczyć się nazajutrz: tak wzrastały razem obok siebie.

Wampa miał już tat dwanaście, Teresa jedenaście.

Wspólnie też rozwijały się ich wrodzone popędy.

Przy zamiłowaniu w sztuce, które Luigi posuwał, jak tylko mógł najdalej w swoim odosobnieniu, bywał on smutny zwykle, ognisty w razie gwałtownych wstrząśnień, gniewny w kapryśach i ciągle szydłszy.

Żaden z młodych chłopców w Pampinara, Palestyna i Valmontone nie mógł się z nim przyjaźnić.

Temperament samowolny, skłonny bardziej do wymagań niż do ustąpienia komu, oddalał od niego wszelkie wzruszenia przyjacielskie, wszelkie przychylne objawy współczucia.

Tylko Teresa rządziła nim; jedno jej słowo, spojrzenie, ruch, powściągały ten charakter, pod mięką jej dłonią uginął się zachwyt młodzienc, gdy przeciwnie pod męską wolą, stawał się nieugiętym, niezlomnym.

Teresa też była żywa, próżna, wesoła i zalotna aż do zbytku.

Luigi dostawał od intendenta hrabiowskiego San Felice za swoje najmniejsze rzeźbiarskie wyroby, sprzedawane na rynku cacek w Rzymie, po dwa piastry, które przerabiał się w rękę Teresy na kolczyki perłowe, kolie, szpilki złote; dzięki tej rozrzućności naszego młodzieńca, Teresa była nie tylko najpiękniejszą, ale najbogaciej ubierającą się wieśniaczką.

Dzieci te dorastały a zawsze dnie całe spędzały z sobą i bez walki i oporu oddawały się popędowi pierwotnego usposobienia.

W rozmowach codziennych, w życzeniach, marzeniach, Wampa widział się zawsze kapitanem okrętu, generałem armii, albo gubernatorem prowincji; Teresa zaś uważała się za bogatą i pięknie ubraną, otoczoną służbą wygalonowaną.

Gdy tak cały dzień spędzili, ozdabiając złotem i cudnymi kwiatami wyobraźni obraz przyszłości, każde odchodziło w swoją stronę, aby owieczki zagnać do obory i zstąpić z wysokości marzeń na rzeczywisty padół swego położenia.

Jednego dnia młody pasterz rzekł do intendenta, iż widział wilka, wychodzącego z gór i krążącego koło ich trzody; intendenta dał mu strzelbę — tego tylko pragnął Wampa — strzelba ta była rzeczywiście jednym z wybornych wyrobów Brescia; niosta jak karabin angielski, tylko, że razu pewnego hrabia, goniąc za lisem, złamał kolbę i strzelba skazana była na odrzucenie.

Ale dla Wampy nie mogło to stanowić przeszkody, niepodobnej do pokonania.

Obejrzał dobrze dawniejsze łożysko, obmyślał, coby należało zrobić, aby mu pasowało do ręki i wyrobił inną oprawę z ozdobami cudownej piękności tak, że gdyby był chciał sprzedać samo drzewo w mieście, wzięty był za nie niezawodnie 15—20 piastrow.

Ale on nigdyby tego nie zrobił, strzelba od dawna była marzeniem jego lat młodzieńczych.

W każdym kraju, nie dobrze jeszcze uorganizowanym pod względem wzajemnych stosunków społecznych i administracji, najpierwszą potrzebą serca silniejszego obdarzonego uczuciami, charakteru potężniejszego, jest strzelba, zapewniająca zarazem napad i obronę, a czyniąca właściciela strasznym i groźnym każdemu.

Od tej chwili Wampa poświęcił cały czas prawie na ćwiczenie się w strzelaniu, kupił prochu, kul, a każdy przedmiot służył mu za cel do strzelania; czy to pień drzewa oliwnego, suchy i bez liści, czy lis, wychodzący wieczorem na zwyczajny północny, czy orzeł, bujający w powietrzu.

Takiej wprawy i zręczności nabył, że Teresa nawet, która z początku doznawała drżenia na ogłos wystrzału, potem bawiła się tem i radowała, widząc, jak towarzysz jej strzela celnie.

Pewnego wieczora wysunął się właśnie wilk z lasu jodłowego, gdzie młodzi pastuszkowie zwykle przebywali po całych dniach; zaledwie wilk dziesięć kroków uszedł, gdy padł trupem od strzału Wampy.

Strzelec, dumny z takich czynów, stawał się głośnym.

Wszystkie te szczegóły roznosiły imię Wampy po okolicach; bo człowiek wyższy, gdziekolwiek się znajdzie, potrafi utworzyć sobie pewne koło czcicieli; mówiono i rozprawiano o młodym pastusku, o najzręczniejszym, najzdrowszym, najsilniejszym i najodważniejszym młodzieńcu, na okrąg mil dziesięciu; a chociaż Teresa w swoim znowu kole, rozleglejszym może, uchodziła także za najładniejszą dziewczynę, nikt jednak nie odważył się do niej posuwać z zalotami, bo wszyscy wiedzieli, że Wampa ją kocha.

Wampa i Teresa, ani razu jeszcze nie powiedzieli sobie, że się kochają.

Rośli i dojrzewali jak dwa bliskie drzewa, których gałęzie splecione w powietrzu woń swoją rozlewają pod błękity nieba.

Chęć i żądza widywania się ciągle były im wspólne i zarazem oddzielne; żądza ta z czasem stała się tak silną, że nie pojmowali dla siebie innego prócz śmierci rozłączenia.

Teresa miała lat szesnaście, Wampa zaś siedmnaście.

Mówiono w tym czasie wiele i głośno o bandzie rozbójników, która utworzyła się w górach Lepini.

Rozboje nie były dotąd w okolicach Rzymu wypięcone.

Brakowało tylko czasem naczelnika bandy, ale jeżeli zdarzył się jaki śmiały wódz, pewnie było mu nie trudno zebrać sobie bandę.

Stawny Kukumetto, wypędzony z królestwa Neapolitańskiego, gdzie prawdziwą wojnę poprzednio prowadził, przyszedł tu i jak Manfred Gurigliano, schronił się między Sonnino i Japerno nad brzegiem Amazyny.

On właśnie organizował teraz sobie bandę.

Wiele bardzo młodziarzy z Balestrina, Frascati i Pampinara nagle zniknęło.

Z początku śledzono ich, dopóki nie przekonała się policja, że się przyłączyli do szajki rozbójników Kukumetta.

Wkrótce ten Kukumetto stał się ogólnym i jedynym przedmiotem uwagi i rozmów wszystkich.

Powtarzano i przytaczano tysiące przykładów odwagi i okrucieństwa, na które umysł i serce się wzdryga.

Pewnego razu porwał córkę jakiegoś geometry z Frosinone.

Prawa rozbójników są stałe i nieodmienne; młoda dziewczyna porwana staje się najprzód własnością tego, który ją porwał, potem ciągną na nią losy, a potem przechodzi na własność i uciechę całej bandy, dopóki jej gdzie nie porzuci lub sama nie umrze.

Jeżeli rodzice lub krewni są majątni, wyprowadzą się posła dla ustanowienia okupu, a głowa niewolnika stanowiła zakład bezpieczeństwa posłańca.

Jeżeli się nie zgodzono na sumę okupu, porwany niewątpliwie padał ofiarą.

Dziewczyna, która porwana, miała właśnie kochankę w bandzie Kukumetta, imieniem Karlini.

Nieszczęśliwa poznała go natychmiast i wyciągnęła ku niemu ręce, sądząc, że ją ocali.

Karlini poznał ją, i serce pękało mu z żalu na myśl, jaki ją los czeka.

Że jednak był ulubieńcem Kukumetta i dzielił z nim od lat trzech niebezpieczeństwa, nawet raz mu życie ocalał, trupem położywszy karabiniera, który już podniósł pałasz i miał spuścić go na głowę Kukumetta; bandyta odprowadził więc wodza na stronę, opowiedział mu rzecz całą, jak przysięgli sobie oboje dogonną wierność, jak codziennie widywali się na schadzce, i że tej właśnie nocy, gdy był na czatach, kochanka jego wpadła w ręce wodza.

Kiedy tak Kukumetto słuchał opowiadania, biedna dziewczeczka, drżąc ofiarą, usiadła na pnju spróchniałej jakiejś sosny i zastąpiła oczy puklami rozpuszczonych włosów, chcąc ukryć się przed pożądliwymi spojrzeniami obmierzłych bandytów.

Karlini błagał wodza, aby na ten raz uczynił wyjątek dla niego, odstępując od praw przyjętych i ulitował się nad biedną Ritą, za którą ojciec może dać dobry okup.

Kukumetto jakby już uległ prośbie przyjaciela i polecił mu znaleźć jakiego wieśniaka, co by udał się w tym celu do ojca Rity w Frosinone.

Karlini wrócił więc wesoły do swojej kochanki i oświadczył jej, że jest ocaloną, byle tylko napisać list do ojca, donosząc o wszystkim, co ją spotkało, a zarazem, że okup za nią ustanowiono na trzysta piastrow.

Ojcu pozostawiono czasu dwanaście godzin, to jest do dziewiętej godziny nazajutrz zrana.

Karlini zajął się natychmiast, skoro list został już napisany, wyszukaniem odpowiedniego posłańca.

Znalazł młodego pasterza, co pisał w pobliżu trzode.

Zwykłymi posłańcami bandytów są pastarze, przebywający na drogach między miastem a górami, wśród dzikiego i ucywilizowanego życia.

Młody pastuszek udał się zaraz w drogę i przyrzekł, że za godzinę najdalej będzie w Frosinone.

Karlini wrócił co prędzej do kochanki uradowany, z tą dobrą dla niej wiadomością.

Towarzyszków swych zastał na łące w lesie, gdzie wesoło spożywali zapasy, wydarte wieśniakom, jako prawą daninę, naprzód jednak między towarzyszami szukał wodza i Rity.

Pytał, gdzie się podzieli, a bandyci mu odpowiedzieli ogólnym wybuchem śmiechu.

Zimny pot wystąpił na czoło Karliniemu, mroź przeszedł go, włosy powstały.

Pyta znowu, a jeden z towarzyszków bandy, nalewając szklankę wina Orvietto i podnosząc ją, zawołał:

— Zdrowie męznego Kukumetta i pięknej Rity!

W tej chwili usłyszał Karlini krzyk kobiety i wszystko zrozumiał, porwał szklankę i rzucił ją z całą siłą w twarz temu, co wniósł zdrowie, i jak strzała puścił się w tę stronę, skąd krzyk dochodził.

Ze sto kroków ubiegł zaledwie i w krzakach spostrzegł zemdloną Ritę w objęciach Kukumetta.

Na widok Karliniego, Kukumetto powstał z pistoletami w obu rękach i zniżył do niego. Przez chwilę obaj bandyci stali niewzruszeni przeciw sobie, jeden ze śmiechem pożałliwości na ustach, drugi z śmiertelnie rażącą bladością; stan taki rozbójników zapowiadał straszliwe między nimi starcie; zwolna jednak rysy Karliniego zaczęły przychodzić do zwyczajnego wyrazu; ręka, którą podniósł do pistoletu za pasem, opadła na bok bezwładnie.

Rita śpiąca, czy zemdłona leżała pomiędzy nimi, a księżyc blaskiem swym oświecał całą tę pełną zgory scenę.

— No, czyż uczynił — rzekł Kukumetto — com ci kazał?

— Dopełniłem, wodzu — odpowiedział Karlini — jutro o godzinie dziewiętej ojciec Rity będzie tu z okupem.

— Bardzo dobrze. My tymczasem przepejdźmy noc najrozkoszniejszą. Ta dziewczyna jest zachwycająca; w rzeczy samej miałeś dobry gust, panie Karlini, nie ma co mówić; a ponieważ egoista nie jestem, wróćmy więc do naszych braci i pociągamy losy, do którego z nas ma dalej należeć.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

